

Aflevering 1: Crailo

Boslust in Holland

Bah! De Museumlaan in Crailo, die afschuwelijke Museumlaan... Maar nog erger was de aanduiding van het plichtmatige wandelingetje dat we daar op zondagmiddag maakten: een 'ommetje'. Gétverr, het woord doet me nog rillen.

Er was niks mis met Crailo. Het was een parkachtig bosgebied met villa's, een minuut of tien van ons huis in Bussum. Je liep er door mooie, rechte lanen zonder auto's. Het was dus optimaal ontsloten voor de ommetjesmaker. En juist daardoor van een onbeschrijfelijke saaiheid. Je moest altijd weer terug en te beleven viel er niks. In feite was het een voortzetting van de routine van de schoolweek met andere middelen.

Dit keer zal me dat niet overkomen. Dóórlopen zal ik, me onderdompelen in de eeuwig zingende bossen, te beginnen hier in de Museumlaan. Dat is mijn plan: het Gooi door, dan de Utrechtse Heuvelrug af en weer omhoog de Veluwe over tot de noordoostpunt bij Hattem. En mijn route zo uitstippelen dat ik steeds in het bos blijf, met zo weinig mogelijk onderbrekingen.

Eh... kán dat dan? Het echte bosgevoel ondergaan in Nederland? Precies. Dat is de vraag die ik op deze stralende ochtend, zestig jaar na mijn laatste ommetje, wil onderzoeken. Boslust in Holland, kijken hoe ver ik kom.

De uitdaging is des te groter omdat het bos niet mijn plek is. Ik hou van de vlakke, van weidsheid en uitzicht. En natuurlijk ben ik daarin niet de enige in Nederland. Bij ons hing het bos er altijd een beetje bij. Wel mooi en zo, maar niet echt van betekenis. Gebeuren deed het in de polder, aan de rivieren en op zee. Dat waren ook de plekken die onze schilders verheerlijkten. Op Nederlandse schilderijen eist vooral de ruimte de aandacht op, schreef

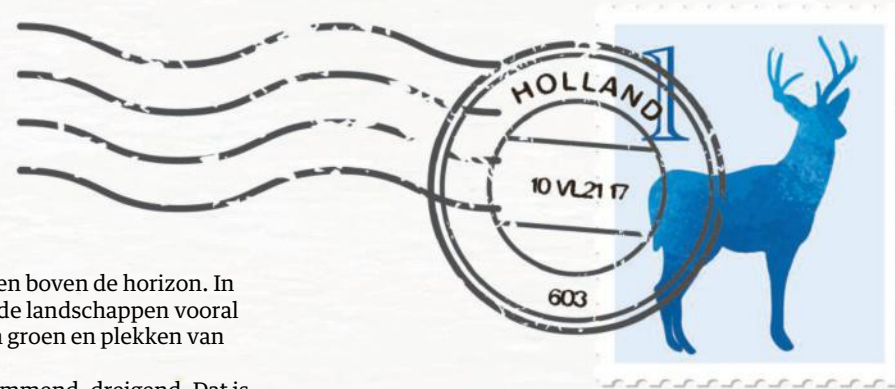
Rudi Fuchs: een hoge lucht, wolken boven de horizon. In andere landen hebben geschilderde landschappen vooral massa: „buigingen en plooiën van groen en plekken van zonlicht en groene schaduwen”.

Bos is uitzichtloos. Dicht, beklemmend, dreigend. Dat is de ene kant. Maar het bos staat ook voor heimwee naar de beschermde kleine wereld van je jeugd, naar de sprookjes die zich daar afspeelden. Ik moet eraan denken als ik al een stuk op weg ben in het Goois Natuurreservaat en in de verte een cirkelzaag hoor, met zo'n krakend neervallende boom er achteraan. Roodkapje revisited, met een pannetje eten, gewikkeld in een doek, onderweg naar vader, hout-hakker in het verre woud.

De polder is eenduidig, je weet wat je hebt, maar het bos is vol tegenstrijdige gevoelens en herinneringen. Verheerlijkt in de Romantiek, ook ik ben daar gevoelig voor. Maar ik weet ook dat die natuurweperij in het oerland van het bos en van die sprookjes, Duitsland, kon ontaarden in de meest angstwekkende *Blut und Boden*-retoriek. Ook die dubbelzinnigheid wil ik overdenken op deze wandeltocht.

Maar niet op deze eerste dag. Geen bah, maar wow! In de namiddag, als ik al dicht bij Lage Vuursche ben, zie ik hoe het zonlicht neerwarrelt op de bosbodem en in vlokken uiteenspat. De bladeren glinsteren nog één keer op en vormen achter de stammen een fijne groene nevel. Daar in de verte wenken licht, een diffuus optimisme en een onbestemd verlangen.

Ook dat herinner ik me uit mijn jeugd. 'Ommetjes' met mijn vader op de fiets. „Zullen we naar het Groene Licht gaan kijken?” Dan wist hij dat ik geen weerstand kon bieden.

In het bos

Kán dat? Het echte bosgevoel ondergaan in Nederland? Dat is de vraag die *Herman Vuijsje* deze zomer onderzoekt.

Herman Vuijsje